

לה:

עין משפט
בר מצוה

קָרָא אֶמֶת מִיָּה מִהַל חַתָּן
הַלֵּלָה שֶׁחֵן לֵאמֹר
טוֹשֵׁעַ שֶׁ
קָדֵם בְּיָמֵי הַלֵּל חַתָּן
הַלֵּלָה אָל:
קָדֵם בְּיָמֵי מִיָּה מִהַל
מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים:
קָדֵם בְּיָמֵי מִיָּה מִהַל
מַחֲמוּמָה הִלֵּךְ עַל טוֹר
יָדֵי מִיָּה מִהַל:
קָדֵם בְּיָמֵי מִיָּה מִהַל
מִהַל אָל וְעַל הַלֵּל אָל:
קָדֵם בְּיָמֵי מִיָּה מִהַל
אֶלֶס שֶׁעַי יָדֵי מִיָּה מִהַל
סִפְּרָה קְלוּן:
הַלֵּלָה מִיָּה מִהַל עֲרִיץ
הַלֵּלָה אָל:
קָדֵם בְּיָמֵי מִיָּה מִהַל
אֶחָד וְעַל הַלֵּל אָל:
מִיָּה מִהַל מַחֲמוּמָה אֶחָד
הַלֵּלָה אָל:

מוסף רש"י

[illegible]

שם תמחמה גדולה שם
נכוחים הם, מעשה דאשון
ההקדירו בשבילים שטור
התחמה ברדול. שיהי לי
אשר לטול תחמה גדולה
וחלה, שבה קראה ראשית,
היה אשתי כחה משעיר,
אשר חשב תחלה ונחלה
ולא הורמה תחמה גדולה
ותחמה, וישראל לא יתן
אמן אלא אחד תחמה
אשר שער, נחלה סן
ומסד, שטור הלי מנחה
גדולה שמתחם לא ונחמה
שנאמר והרמיהם
גדולה

חצי בני תרומת מעשר (שבת 98)
ושנתמחה, נפטרי לוי מהאי קרא
לויים תדבר ומיבי כהאי קרא
זכר וקבל מעשרותיו קודם שיש
דולה יחזור יפרשם תרומת מעשר
שען דני ויפון לזיקרי דני על מלה
לכאן תרי ממאה שבו ברישא והאי
לא מלה עליו רשות כהן (גבריות
98) ולא במעשר ראשון וכו'
קדם לוי אח הכהן ונטל מעשר
ואו תרומת מעשר קאמר אלא

נליו חמץ, מי שאיסורו משום

כל שעה פרק שני פסחים

[illegible]

וְיִצְחָאן בְּרֵאֵל. מִסּוּפָא רִי' אִי
כְּעִי לְמִימַר יוֹאֵל דּוּקָא
יִדְעַד כְּדִאמְרִין הוֹאִיל וְתַקִּיר
לְמִימַר נִכְסֵיהּ אִין לִיה מַלְךְ מִקּוֹס עֵדִין אִין
תַּקִּיר לְהוּ אִין גְּמִי יוֹאֵלֵס אִין
הוֹאִיל וְשִׁרִי לְעֵנִיִּם וְאִכְלַת מַלְאָה גְּמִי נִקְרָא אִכְלַת
קִרְקַע דְּרַחֲמָנָא אֲמַר וְגַתן הִבְסָא. מִימָה אִין כִּסְפָא מִשְׁמַע לִיה דּוּקָא
גְּמִי וְגִלְתָּה לְרִי' דִּלְפִּינָן כְּכֹלל וְשִׁרִי וְכֹלל וְיִקְפָא מִשְׁמִינִי כְּכֹלל כִּסְפָא
וְכֹר' יִלְאֵה אִין קִרְקַעוֹת וְעֵבְדִים וְשִׁרְתוֹת וְכֹן מוֹכֵחַ כִּפְרָא יֵשׁ כְּכֹר
וְיִלְאֵה כְּהִקְדָּשׁוֹת וְהַפְסָה הַתָּם כְּגִמְרָה וְלֵא הִקְדָּשׁוֹת כְּכֹל אִין וְכֹכֹר לִיִּין
מִיבִיבִי לִיה כִּפְ' הַתָּם (ב"מ דף ע"ב) חוֹמָה שִׁמְחֵלֵל עַל קִרְקַע

ל תאכל חמץ יצא זה שאיסורו משום כל תאכל טבל. פירוש כל הבוואה שלא נתקנה בהלכות טבל. והנה האוכל נבלה ביום הדיבורים מנוי.

רמאי' הא לא חזי ליה. וזמרינן לקמן מי שאיסקורו משום בל תחלל
תחמץ לבדו אחי ויאלה נה לשום מזה יאלה מי שיש לו איסור אחר. אי"ר
הירא לה מזה הכאה בעצירה: **הפסא נמי חזי ליה.** דחומרתא דרבינן
בעצירתא עפעלמא חל דרוב עמי הארץ מעשרין הן: **אכסניא.** שילומ מלכא
ישראל המוטעל על בני העיריות לזמן
להגין עליהם מחזיריהן וישראלים
הן והיי' הן כעניים הוליל ואינן
במקומן: **שקדימו כשכילים.** את
המעשר הקדים לתרומה גדולה קודם
מירוח דמן המורה תרומה קודמת
למעשר דראשית קרי' רחמנא"ה ומן
הנוחר הוא נותן מעשר ראשון ללוי
ועשוי הערים הלוי וקידמו כד שאלה
יחסרנו הכהן אחד מחמשים ונעלה
היינו תרומות מעשר כדניי אבל
תרומה גדולה הראשונה לא נעלה

מַעֲשֵׂר וְלֹא נִטְלָה
דְּרָבִי אֲבָהוּ דֹאמֵר ר'
בֶּן לִקְשִׁי ^דמַעֲשֵׂר
לִים פִּטּוֹר מִתְרוּמָה
מִמֶּנּוּ תְרוּמַת ה'
מִן הַמַּעֲשֵׂר אֲמַרְתִּי
וְתִרְוֹמַת מַעֲשֵׂר מִן
אֲנִי לֹאֲבִי אֵלָּא מִעֲתָה
לִי לִפְטוֹר אֲלֵ עֲלִיךְ
יִיבִים תִּרְיֹמוּ אֶת כָּל
הָאֵי אִידָנָן וְהָאֵי לֹא
הִקְדַּשׁ שִׁנְפְּדוּ וכו';
קִינָן שִׁנְתָּן אֶת הַקֶּרֶן
קָא מִשְׁמַע לָן דִּיאִין
מִבְּחֻלָּה וּבִתְרוּמָה
מִצָּה שׁוּה לְכָל אָדָם
וְהָאֵי רִיבְהָ: אַבְל לֹא
צָרִיכָא בְּטַבֵּל טּוֹבֵל
שְׁאִינִי נְקוֹב: וְלֹא
לֵה תִרְוֹמַתָּה פְּשִׁימָה
בְּכָרִי מִהוּ דְּתִימָא
לֹאֲבִי קָא מִשְׁמַע לָן
שִׁנִּי וְהִקְדַּשׁ שְׁלֵא
לִם דִּנְפְּדוּ וּמֵאִי לֹא
מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁפֵדָאוּ
אֲמַר ^גצִירְתָּ הַכֶּסֶף
קִדְשָׁה שִׁחֲלִילוּ עַל גְּבִי
וְעִמָּה דְּהִיבְתָּ וְכוּ' לֵן

מי הוא לא נתקן אלא בטבל שלא נתקן כל צורכו וזוהי ולא נטלה ממנו תרומת מעשר [מעשר] ראשון מעשר עני מנין תלמוד לומר 'לא תאכל עליו חמץ מי כל עליו חמץ יצא זה שאין איסורו משום כל תאכל אכל טבל ואיסורא דחמץ להיכן אזלא אמר רב ששת אמר 'אין איסור חל על איסור דתניא ר' שמעון אומר האוכל

זיות: **אבסניא**. מפרש בירושלמי נכרים: שחילל עץ נב
 תעמט שזה כסף ואי יליף משיב דשוה כסף ככסף אפילו קרקע
 נעמט והיה לו חזר וכוולל המפרט דבר המטלטל וגופו
 דמות דף נא. דמן אין פודין לא בעבדים ולא בשטרות ולא בקרקעות
 חס ככלל ופרט וכלל וסיון נמי יש לפרש הקדשות ומיזה מימה מחי
 עיקר המיעוט בחומש מבי וספ חמשים כסף ערך (ויקרא סו):
 האוכל

[illegible]

ראת טבל. ואקשינן עליה ואיסורא דחמץ היכא אול, ודחי' הא מתניתא ר' שמעון היא דסבר אחי איסור וזב הכיסודים וחזיל אאיסור ובלח.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואל הלוים תדבר
ואתמתי אלהים כי תתקו
במתי ישיאל את
באתם אשר נתתי לכם
מטות בגלותכם והרבותם
מטות תרבות " מעשר "מ
מבדרי ה: והעשרה:
2. מכל מתנותיכם תרבות
את כל תרבות " מכל
תלבו את מעשר מטות:
מבדרי ה: כט
3. ונתתם בכף וצרת
הכסף ביד ודלת את
המקום אשר יבדו "ה
אלהים: ה: בדברי ה: כה
ואם ואל ינאל ה:
השדה ונקשרו שתי וקף
תשדו בכף עתו עליו
וקם לו:
והא תבאל עליו חמץ
שבעת ימים תבאל עליו
מחל לחם עני כי ברוחו
מאת מוצרים למען
חזיר את אשר נתתן
מוצרים כל ימי וקף:

גליון הש"ס

נמרא ל"צ במבול מבול
מדרבנן. עין לקמן קיד ע"כ
הואה אלול המאז

၁၈၈၈ ခုနှစ်

פלאט"ה (פלדו"ן). עשת,
גולם (חתיכת מחבת, לפני
שהוטבעה בה צורת מטבע).

רבינו חננאל

דמאי כביה דאמרי מאכילין
אז הענינים ימצא, וכיון ודמאי
לענינים ימצא ארז כן נפסא,
דמאי כבר שרונתו בכמה
קמקומות והוא הלוקח פירות
ממנו דמאי וזלוי יודע אם
מעשירין קא הא לאו, נתון
מה חיל אחד ממאד לכהן,
וקא חרות מעשר שהיה
חייב הלא ליתן לכל מעשר
מן המעשר, אבל חרותה
נדולה שהיא אחד ממאמץ
דאי אז פרישין ואפילו
עמי הארץ, וכן מי שהפריש
עמיל אחד מעשרה, ונתנו
לית קורט שיעשה קדוש
וקדוש שהוציא ממנו חרותה
לכהן, ונתן חיל ממנו
חרות מעשר והוא מעשר
מן המעשר, ואזכיר שהיה
נדולה לא זלוי וכהן חסר

שהעמיד ישראל כרו, והפריש
לחיה, והוא מפורשת במסכת
הגוא. וכן החלה להתורמה
המעשר, ואפי' שהיה תבואה
מדרכנו חייב להפריש ממנו
הבחינה, ולא במעשר ראשון
ותמצא במעשר שלקח הלוי
כידיו חלק חמץ משרה והיא
עו בפסח שלא הותר באכילה
במעט, אלא חל חלק בלא
שיש עליו צורה, שנאמר וצרת
יוצא ארץ בעטל שלא נתקן
שנה השלישית, תיל לא תאכל
אין איסור חמץ חל על איסור

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones